

ČESKÁ REPUBLIKA

4 T 91/95

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze projednal ve dnech 19. listopadu až 12. prosince a 30. prosince 1996 v hlavním líčení v senátě složeném z předsedy JUDr. Edamara Krhuta a soudců přísedících Josefa Mejstříka a Jaroslava Kloce trestní věc proti obžalovanému Ladislavu Winkelbauerovi a spol. pro trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. a), f) tr. zák. a další, a rozhodl t a k t o :

Obžalovaní

1. Ladislav Winkelbauer

roz. Winkelbauer, nar. 23. června 1959 ve Valticích, okr. Břeclav, bez pracovního poměru, trvale bytem Praha 8, Na Dědince 8, t. č. ve vazbě ve Vazební věznici Praha 4-Pankrác,

2. Ivan Zerzán

nar. 5. července 1960 v Praze, bez pracovního poměru, trvale bytem [REDACTED],

jsou vinní

že

I. obžalovaný Ladislav Winkelbauer sám

1)

v přesně nezjištěné době v lednu 1994 se dohodl s Jolanou Keyřovou, nar. ...., a Petrem Burešem, nar. ....

... které s ohledem na ust. § 11 odst. 1 písm. e) tr.řádu nelze trestně stíhat, že pod záminkou předstíraného obchodu se zlatem vylákají Petra Baslera-Plívu, nar. ....

1969, na území Polské republiky a násilím ho donutí podepsat doklady o vzájemném majetkovém vyrovnání s obžalovaným Ladislavem Winkelbauerem; za tím účelem Jolana Keyřová pronajala v autopůjčovně Rent a Car v Praze 5 osobní automobil tov. zn. Seat Toledo SPZ AEJ 47-41, kterým dne 2. února 1994 odjeli Petr Basler-Plíva a jeho společník Tomáš Moroz, nar. .... společně s Petrem Burešem na

parkoviště u silnice ve směru na Wrocław na území Polské republiky, kde Petr Bureš ve vozidle napadl slzným plynem Petra Baslera-Plívu a Tomáše Moroze též škrcením a za pomoci Ladislava Winkelbauera se ho pokusil vytáhnout z vozidla ven, což se jim však nepodařilo a Petr Basler-Plíva s Tomášem Morozem se s vozidlem vrátili na území České republiky, kde událost oznámili Policii ČR,

t e d y

dopustil se jednání pro společnost nebezpečného, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného násilím donutil něco konat a jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo, přičemž takový čin spáchal jako člen organizované skupiny,

2)

v přesně nezjištěné době /v měsíci červnu 1994 a na bližší nezjištěném místě /v Praze umístil do osobního automobilu tov. zn. Škoda Favorit 136 L SPZ ADS 67-39, pronajatého poškozenou Jolanou Keyřovou, nar. ... od autopůjčovny Mú-Car v Praze majitele Petra Mühlaua, nar. 18. června 1946, nálož plastické trhaviny typu Semtex s iniciátorem výbušného systému, poté dne 20. června 1994 v době kolem 02.00 hod. na silnici č. 11/107 v katastru obce Týnec nad Sázavou, okr. Benešov, z jedoucího osobního automobilu tov. zn. Škoda Favorit SPZ ADZ 61-33 řízeného Ivanem Zerzánem, v úmyslu

nezpůsobit
ujmout se
sobě

odstranit svědky svého trestného jednání popsaného v bodě 1) výroku inicioval výbuch trhaviny ve výše popsaném osobním autě, které jelo za ním, přičemž ve vozidle na místě uhořeli a zemřeli poškození Jolana Keyřová a Petr Buroš, nar. 23. listopadu 1970, a na vozidle byla způsobena škoda vyčíslená částkou 90.600,- Kč.

t e d y

jednak jiného úmyslně usmrtil, tento čin spáchal na dvou osobách a v úmyslu zakrýt jiný trestný čin,

jednak zničili cizí věc a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoliv nepatrnou.

3)

dne 11. října 1994 v ranních hodinách v Dubenské ulici v Praze 7 při kontrole hlídkou Policie ČR se prokázal padělaným občanským a řidičským průkazem znějícími na jméno Zdeněk Kemr, nar. 1. května 1963, a nichž vyměnil původní fotografie držitele dokladů za svoji vlastní a na tomtéž místě hlídka Policie ČR u něho zajistila střelnobychopnou pistolí zn. CZ vzor 85 Luger ráže 9 mm, výr. č. B 9286 a celkem 14 kusů nábojů do této zbraně, které držel bez žádného povolení,

t e d y

jednak podstatně změnil obsah veřejné listiny v úmyslu, aby jí bylo použito jako pravé a jako pravé takové listiny užil, jednak bez povolení si opatřil a přechovával střelnou zbraň,

II. obžalovaný Ivan Zarský sám

přestože dne 20. června 1994 v době kolem 02,00 hod. na silnici II/107 v katastru obce Týnec nad Sázavou, okr. Benešov, se stal při řízení osobního automobilu tov. zn. Škoda Favorit SPZ ADZ 61-33 svědkem toho, že jeho spolujezdec obžalovaný Ladislav Winkelbauer pomocí vysílačky inicioval výbuch za nimi jedoucího automobilu tov. zn. Škoda Favorit 136 L SPZ ADS 67-39 a věděl, že cestující v něm poškození Jolana Keyřová a Petr Buraš nemohli výbuch přežít, nikde tuto událost neoznámil,

t e d y

hodnověrným způsobem se dověděl, že jiný spáchal trestný čin vraždy podle § 219 tr. zák. a takový trestný čin bez odkladu neoznámil státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu,

t i m s p á c h a l i

obžalovaný Ladislav Winkelbauer

v bodě I/1

pokus trestného činu vydírání podle § 8 odst. 1 k § 235 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák. ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák.,

v bodě I/2

jednak trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. a), 1) tr. zák.,

jednak trestný čin poškození cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák.,

ad I/3

jednak trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák.,

jednak trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zák.,

obžalovaný Ivan Kersán

ad II

trestný čin neoznámání trestného činu podle § 168 odst. 1 tr. zák.

a odsuzují se

obžalovaný Ladislav Winkelbauer

podle § 219 odst. 2 tr. zák. za použití § 29 odst. 2 a § 35 odst. 1 tr. zák. k výjimečnému úhranému trestu odnětí svobody v trvání 23 (dvacetitří) roků.

Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. se obžalovaný Ladislav Winkelbauer pro výkon trestu zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. se obžalovanému Ladislavu Winkelbauerovi ukládá trest propadnutí věci, a to pistole zn. ČZ vzor 85 Luger ráže 9 mm, výř. č. B 9286, se 14 kusy nábojů do této zbraně.

Podle § 55 odst. 3 tr. zák. se vlastníkem propadlé věci stává stát.

obžalovaný Ivan Zarsán

podle § 168 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání
10 (deseti) měsíců.

Odsouzení je nepodmíněné.

Podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. obžalovaný Ivan
Zarsán trest odnětí svobody vykoná ve věznici s dozorem.

Naproti tomu se obžalovaný

Ivan V o r á ť e k

nar. ... v Chrudimi, lakýrník, trvale bytem
Praha 7-Letná, Letohradská 50.

podle § 226 písm. c) tr. řádu

z p r o š ť u j e o b ž a l o b y

že

v přesně nezjištěné době koncem měsíce ledna 1994 nebo na
počátku února téhož roku v Praze podle pokynů obžalovaného
Ladislava Winkelbauera instaloval do osobního automobilu tov.
zn. Seat Toledo SPZ AEJ 47-41 v majetku autopůjčovny Rent a
Car v Praze elektronické zařízení ovládané z panelu u zadního
sedadla, které při zapojení znemožňovalo zevnitř otevřít
dveře automobilu, vypínalo startovací zařízení a umožňovalo
odpadnutí falešných státních poznávacích značek, které
zakrývaly původní SPZ, až mu muselo být zřejmé, že tohoto

zařízení bude využito ke spáchání trestného činu, k čemuž také došlo při jednání popsaném v bodě I/1 výroku rozsudku.

t e d y

úmyslně poskytl jinému pomoc ke spáchání trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zák. opatřením prostředků,

č i m ž m ě l s p á c h a t

účastenství na trestném činu vydírání podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k § 235 odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zák.

O d ů v o d n ě n í

Krajský soud v Praze projednal trestní věc obžalovaných Ladislava Winkelbauera, Ivana Zerzáně a Ivana Voráčka a po zhodnocení důkazů provedených u hlavního líčení dospěl k závěru, že s výjimkou obžalovaného Ivana Voráčka byla obžalovaným trestná činnost prokázána.

To platí především o trestném činu vraždy spáchaném usmrcením Jolany Keyřové a Petra Bureše výbuchem auta. Obžalovaný Ladislav Winkelbauer v tomto směru zásadně odmítal svou trestní odpovědnost a v podstatě tvrdí, že k výbuchu došlo zcela nahodile při přípravách poškozených Jolany Keyřové, Petra Bureše a Ivana Zerzáně na uskutečnění plánovaného výbuchu auta. Autorem a iniciátorem tohoto plánu byl podle obžalovaného Ladislava Winkelbauera poškozený Petr Bureš. Ten chtěl svalit odpovědnost za výbuch auta na svědka Petra Baslera-Plívu a vytvořit tím především podmínky k tomu, aby útok spáchaný proti Petru Baslerovi-Plívovi dne 2. února 1994 na území Polské republiky poškozeným Petrem

Burešem a obžalovaným Ladislavem Winkelbauerem, o němž podal svědek Petr Basler-Plíva policii v Perninku trestní oznámení, byl pro pochybnosti o nestrannosti policejních orgánů a státního zastupitelství v Karlových Varech vyšetřován mimo okruh jejich působnosti. Škodlivým následkům výbuchu auta měl Petr Bureš zabránit tím, že k explozi bylo určeno prázdné a cestujícími neobsazené auto na nefrekventované komunikaci. Jolanu Keyřovou měl seznámit s plánem výbuchu osobního auta poškozený Petr Bureš a oba o něm měli informovat též obžalovaného Ivana Žerzáně, který se měl podílet na přípravě výbuchu nejenom nákupem potřebných součástí, ale též nákupem semtexu prostřednictvím jeho známých ze smíchovského "Dárku". Vedle přenesení kompetence karlovarských policejních orgánů a státního zastupitelství na jejich složky mimo Karlovy Vary záležel cíl uvažovaného plánu ve vytvoření podmínek k tomu, aby svědek Petr Basler-Plíva "stáhl" oznámení o jeho loupežném přepadení na území Polské republiky. Obžalovaný Ladislav Winkelbauer se na plánu výbuchu auta a jeho přípravách nejen nepodílel, ale zmíněný záměr Burešovi dokonce rozmlouval. V neděli 19. června 1994 navečer měl obžalovaný Ladislav Winkelbauer odjet z bytu na Chodově, v němž prodlévali též obžalovaný Ivan Žerzáně a poškození Jolana Keyřová a Petr Bureš, k do Řep a po bezvýsledném pokusu o telefonické spojení se svědkyní se měl obžalovaný Winkelbauer vrátit na Chodov a v tamním bytě usnout. Do téhož bytu se měl v noci vrátit též obžalovaný Ivan Žerzáně a sdělit mu, že oba poškození (Jolana Keyřová a Petr Bureš) odjeli na "mejdan". Protože se měl vzápětí v rozporu s tím zmiňovat o jejich účasti na jednání ohledně pronájmu chaty, přičítal zprvu zmatený Žerzáněův projev jeho podnapilosti. Maje chuť na alkohol, rozhodl se po předchozím telefonátu do Řep navštívit Naďu Eretovou, přibral sebou spoluobžalovaného Ivana Žerzáně a cestou se rozhodl, že svědkyni Eretovou seznámí s Burešovým plánem výbuchu auta. Eretová však neměla pro jeho problémy pochopení, měla reagovat na jeho sdělení odmítavě a nakonec mezi nimi došlo k hádce. Proto z bytu svědkyně Naďi

Eretové odešel a vrátil se i s Ivanem Zerkánem na Chočov, kde se v odpoledních hodinách na stanici Nova z přehledu spravodajství, případně v 19,00 hod. z večerních zpráv dověděl o výbuchu auta. Teprve v návaznosti na televizní spravodajství mu měl obžalovaný Ivan Zerkán sdělit, že doprovázel poškozené Jolanu Keyřovou a Petra Bureše v druhém osobním autě (Škoda Favorit vínové barvy) k místu plánované exploze v úmyslu uskutečnit předsevzatý plán výbuchu, nicméně vozidlo s poškozenými náhle a bez jeho přičinění explodovalo.

TAK TO VE VÝK NEMÍ!

Soud konfrontoval obhajobu obžalovaného Ladislava Winkelbauera s důkazy provedenými u hlavního líčení a sledal ji nešťvebnou.

To platí především o motivech účasti jednotlivých osob na posuzovaném skutku. V tomto směru vyšlo dokaování najevo, že v pozadí skutků stíhaných jako trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zák. a trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. a), f) tr. zák. stojí dlouhodobé finanční spory obžalovaného Ladislava Winkelbauera se svědkem Petrem Baslerem-Plívou podmíněné jejich pokusy o společné podnikání, které již v roce 1992 přerostly v otevřené nepřátelství manifestované vzájemnými aktivitami proti jejich majetku a tělesné integritě. Ozbrojené přepadení pensionu Moralka v Abertanech v létě roku 1992 svědkem Petrem Baslerem-Plívou a jeho společníky a na druhé straně Winkelbauerovo násilí proti autu Fiat Duo a majetku Jany Plívové^{A.L.R.} (srov. spis 4 T 34/94 Okresního soudu v Karlových Varech) jsou jeho výmluvnými příklady a ukázkami. V tomto směru se uplatní skutečnost, že autorem scénáře tzv. polské cesty byl právě obžalovaný Ladislav Winkelbauer. Tato fakta doplněná svědectvím Ing. Michala Poláka o vlivu dalších osob, m. j. též obžalovaného Ladislava Winkelbauera-reemigranta na stanovisko poškozeného Petra Bureše k polské cestě zveřejněné dne 4. června 1996 v deníku *Expres*, neumožňují akceptovat tvrzení obžalovaného Ladislava Winkelbauera, že výbuch auta plánoval poškozený Petr Bureš, a to tím spíše, seznámil-li se

není ob-
vob, proč
by nemohl v
červnu 94
Burešovi
pomáhat
V červnu 94
se už zná!

svědkem Petrem Baslerem-Plívou taprve při realizaci Winkelbauerova projektu "polské cesty" na přelomu ledna a února 1994. Obdobně neobstojí Winkelbauerovo tvrzení, že poškozenému Petru Burešovi v posuzovaném jednání pomáhal obžalovaný Ivan Zerzán, neboť ten se s Petrem Baslerem-Plívou a Petrem Burešem v době uskutečnění tzv. polské cesty vůbec neznal. Motivace žádného z nich proto nemohla být takového obsahu a úrovně, aby je přiměla plánovat a realizovat složité akce, kterých se měli podle obžalovaného Ladislava Winkelbauera zúčastnit. Na druhé straně se jeví nevěrohodným tvrzení obžalovaného Ladislava Winkelbauera, že se sám od výbuchu auta jak ve stadiu jeho plánování, tak ve stadiu přípravy a následného uskutečnění důsledně distancoval a Petru Burešovi dokonce jeho realizaci vymlouval, neboť právě na jeho straně dlouhodobé spory a konflikty se svědkem Baslerem-Plívou znamenaly nejintenzivnější důvody motivace posuzovaného jednání. Také iracionální povaha řešení konfliktu s karlovarskou policií a státním zastupitelstvím je s odvoláním na znalecký posudek PhDr. Ilony Gillernové, CSc., znalkyně z oboru školství a kultury, odvětví psychologie, zřetelně poznamenána rukopisem obžalovaného Ladislava Winkelbauera. Naopak nepřesvědčivě působí jeho tvrzení, že se nevěnoval plánu výbuchu auta pro zaneprázdnění přípravou na bytové krádeže podle Zerzánových tipů, neboť žádné přípravy takových majetkových útoků nebyly důkazně potvrzeny a obžalovaný Zerzán vyloučil jejich realitu. Protikladný význam ostatně nemá ani svědectví Štěpána Nýče, neboť vzhledem k ne důvodně a nepravdivě popíranému pobytu svědka ve věznici na Pankráci v době možného kontaktu a dohody s obžalovaným Ladislavem Winkelbauerem je jeho svědectví zřejmě nevěrohodné.

Nejde však jen o motivy. Stěžejní význam mají především konkrétní důkazy, které obhajobu obžalovaného Ladislava Winkelbauera vyvracejí. Patří k nim především ta část výpovědi spoluobžalovaného Ivana Zerzáně, v níž Ivan Zerzán klade explozi auta do doby, kdy poškození odjížděli na Slovensko a jejich vozidlo následovalo Zerzáněm řízené auto, v němž na

místě pro spolujezdce seděl obžalovaný Ladislav Winkelbauer. Poškození udržovali s obžalovaným Ladislavem Winkelbauerem v době výbuchu radiové spojení a bezprostředně po explozi, kterou obžalovaný Ivan Žerzán zaznamenal zprvu akusticky a poté i vizuálně jako odraz žhavé koule ve zpětném zrcátku, reagoval obžalovaný Winkelbauer na Žerzánovu snahu automobil zastavit výzvou, aby pokračoval v jízdě, neboť poškození jsou stejně mrtví. Obdobně obžalovaného Ladislava Winkelbauera usvědčují jeho projevy, které přednesl v hádce se spolubžalovaným Ivanem Žerzánem po přestěhování Nadi Erotové na Chodov. Obžalovaný Ladislav Winkelbauer při této příležitosti obžalovanému Ivanu Žerzánovi sdělil, že vozidlo poškozených "prošpikoval" semtexem a dále že tak učinil proto, aby se zbavil nepohodlných svědků. V té souvislosti sluší uvést, že tzv. krycí motivy činu nejsou v rozporu s předchozími společnými aktivitami zúčastněných osob, např. při tzv. polské cestě. Konečně obžalovaný Ivan Žerzán také prokázal, že obžalovaný Ladislav Winkelbauer v noci z neděle (19. června 1994) na pondělí (20. června 1994) po vstupu do bytu v Řepích svědkyni sdělil, že došlo k explozi auta, do něhož umístil semtex a poškození Jolana Keyřová a Petr Bureš jsou mrtví.

Vzhledem k tomu se Žerzánova výpověď stala nejenom čtyřnásobným důkazem o explozi auta vyvolané obžalovaným Ladislavem Winkelbauerem, ale zároveň předmětem útoků, kterými byla zpochybňována její věrohodnost.

Námítkám, které byly v tomto směru obžalovaným Ladislavem Winkelbauerem uplatněny, však nelze přisvědčit. Skutečnost, že obžalovaný Ivan Žerzán svou původní výpověď, v níž popíral svou přítomnost v blízkosti místa výbuchu, změnil, ještě nezpochybňuje její věrohodnost. Nelze totiž pominout, že obžalovaný Ivan Žerzán příležitostně a v souladu s vnitřní logikou věci vysvětlil změnu svého původního stanoviska obavami z Winkelbauerovy snahy svést odpovědnost za smrt poškozených na něho, zvláště když se kompromitoval častými styky s

poškozenými Jolanou Keyřovou a Petrem Burešem na veřejnosti. Nelze také pominout, že obžalovaný Ivan Zerzán na této změněné výpovědi setrval, a to nejen v průběhu dalšího přípravného řízení, ale i v průběhu řízení před soudem. Rozhodující je, že tuto "změněnou" verzi usvědčující Zerzánovy výpovědi podporují další důkazy. Předně se ukázala věrohodnou Zerzánova výpověď, že v sobotu 17. června 1994 dopoledne navštívil obžalovaného Ivana Voráčka, který společně s obžalovaným Ladislavem Winkelbauerem prováděl úpravy na osobním vozidle Škoda Favorit světlé barvy užívaném v té době poškozenými Petrem Burešem a Jolanou Keyřovou. Při této příležitosti Voráček s Winkelbauerem instalovali do označeného auta anténní zesilovače, další anténu na střechu vozidla a dále zkoušeli dosah Winkelbauerem dodaných radiovysílaček. Obžalovaní Ladislav Winkelbauer a Ivan Voráček sice řadí popsanou situaci do jarních měsíců, nejpravděpodobněji do měsíce dubna 1994, ale svědek Szostek, spolubydlící obžalovaného Ivana Voráčka, dává spíše za pravdu tvrzení obžalovaného Ivana Zerzáně, neboť podle něj mělo k posuzované události dojít na přelomu jara a léta 1994. Dále byla rovněž potvrzena výpověď obžalovaného Ivana Zerzáně o tom, že poškození měli kritického dne odjet na Slovensko, neboť se o své déletrvající a nadcházející nepřítomnosti zmiňovali dalším osobám (srov. svědkyně Atiová č.1.749 a svědkyně Hůlová č.1.832). Nálezy některých věcí Jolany Keyřové na místě exploze jednak potvrzují Zerzánovu výpověď, že pomáhal při nakládání zavazadel poškozených do auta, jímž měli Jolana Keyřová a Petr Bureš odjet na Slovensko, a současně vylučují možnost, že připravovaný výbuch měl mít pouze demonstrativní povahu. Pro takový případ by totiž poškození Jolana Keyřová a Petr Bureš do auta neumisřovali své osobní věci, uložené - jak to prokázal obžalovaný Ivan Zerzán - v několika taškách. Winkelbauerova verze demonstrativního výbuchu, jak o tom bude řeč ještě dále, je proto již z těchto hledisek neúnosná.

Zerzánovu usvědčující výpověď konečně nezpochybňují žádné protikladné důkazy, zejména pak jeho dopis z č.1.639 spisu

adreseovaný vyšetřovateli PČR-RÚV Středočeského kraje v Praze. Nelze ho totiž vykládat ve smyslu Winkelbauerovy obhajoby jako důkaz o ovlivňování Zerzáně vyšetřovatelem a o jeho slibu propustit obžalovaného Ivana Zerzáně na svobodu odměnou za jeho usvědčující výpověď proti obžalovanému Ladislavu Winkelbauerovi. Obžalovaný Ivan Zerzán v uvedeném dopise uvádí toliko obecnou výzvu vyšetřovatele, aby Zerzán spolupracoval v průběhu vyšetřování s policií, ani v nejmenším se však nezmiňuje o požadavku vyšetřovatele usvědčit proti pravdě obžalovaného Winkelbauera. Vyšetřovatel mjr. Stanislav Plocek ostatně v této souvislosti důvodně poukázal na to, že rozhodování o další vazbě obžalovaného Zerzáně nespadálo do jeho kompetence, a proto nemohl obžalovanému Zerzánovi kladné vyřešení této otázky ani nabízet, ani realizovat.

Na závěr pak sluší k Zerzánově výpovědi dodat, že odstup obou zúčastněných vozidel při projíždění místem činu v okamžiku exploze nebyl pro chybějící Zerzánovy vzpomínky zjištěn a také ho nelze pro neopakovatelnost výhledových a situačních podmínek zjistit ani dodatečně. Chybějící skutková zjištění v tomto směru však nezpochybňují Zerzánovu výpověď o odrazu světla z exploze ve zpětném zrcátku Zerzáněm řízeného auta, neboť situace v místě exploze a jejím okolí, vyplývající z pořízené dokumentace o ohledání místa trestného činu, umožnila Zerzánovi pozorovat odraz světla výbuchu přinejmenším na té části dráhy, po které se pohybovalo hořící auto. Vzhledem k tomu, že obžalovaný Ivan Zerzán mohl pozorovat zrcadlení světla výbuchu ve zpětném zrcátku teprve po akustickém vjemu exploze, není Zerzáněm uváděný sled akustického a světelného vjemu výbuchu v rozporu s fyzikálními zákony.

Zerzánova usvědčující výpověď má dále oporu v původním svědectví Eretové.

Svědkyň Eretová v původní výpovědi ze dne 21. října 1994 totiž potvrdila, že jí v noci z neděle (19. června 1994)

na pondělí (20. června 1994) kolem 02.00 hod. obžalovaný Ladislav Winkelbauer telefonicky sdělil, že se stal "strašný malér", o kterém musí vědět a pozval se i se Zerkzáněm do jejího bytu na "panáka". V bytě pak zmateně mluvil o tom, že se dostal nahodile k výbušnině, sám ji umístil pod auto Jolany Keyřové, které s ní a pravděpodobně též s Petrem Burešem vylétělo do povětří. Přitom také uváděl, že celá věc byla zaměřena proti Petru Baslerovi-Plívovi. O účasti Ivana Zerkzáně na výbuchu auta se nezmiňoval. Obžalovaný Ladislav Winkelbauer své jednání vysvětlil snahou informovat Eretovou o plánu výbuchu auta, který údajně připravil Petr Bureš. Jeho vysvětlení - které ostatně nemá oporu v původních výpovědích svědkyně Eretové - nevyznívá přesvědčivě a věrohodně. Noční schůzka, která byla k informování Eretové zvolena, totiž neodpovídá závažnosti předávané informace i její naléhavosti a aktuálnosti, a to tím spíše, že mezi obžalovaným Ladislavem Winkelbauerem a Eretovou právě probíhal spor zahájený Žárlíveckou scénou obžalovaného Ladislava Winkelbauera na školení ve Žlосyni v noci z 18. na 19. června 1994, označovaný samotnou Eretovou za nejvážnější konflikt v průběhu jejich partnerského vztahu. Z výpovědi svědkyně Eretové je přitom patrné, že jí obžalovaný Ladislav Winkelbauer popisoval sdělovaný děj jako dokonanou událost, na které se sám podílel, a nikoliv jako úvahy poškozeného Petra Bureše odpovídající připravovanému plánu exploze auta. Pokud se svědkyně Eretová při opakovaných výsleších v přípravném řízení v prosinci roku 1994 a únoru 1995, jakož i v řízení před soudem snažila uvést své výpovědi do souladu s obhajobou obžalovaného Ladislava Winkelbauera, její snaha vyzněla zcela nevěrohodně, zejména tvrdila-li u hlavního líčení, že její výpověď z prosince 1994 byla vyšetřovatelem pouze přepsána podle její výpovědi z října 1994 přesto, že jejímu výslechu v prosinci 1994 byli přítomni obhájci obžalovaných Ladislava Winkelbauera a Ivana Zerkzáně. Nevěrohodnou se rovněž ukázalo tvrzení svědkyně Eretové, že byla při své původní výpovědi v říjnu 1994 ve stresu a

neměla ani možnost seznámit se s jejím obsahem. Vyšetřovatel mjr. Stanislav Plocek, vyslechnutý jako svědek, potvrdil, že svědkyně ..... byla při výslechu v dobrém fyzickém a psychickém stavu, vypovídala spontánně, sledovala protokolaci své výpovědi a výpověď si z protokolu přečetla velmi podrobně též vzhledem k tendenci (učitelka) opravovat v protokolu o její výpovědi písařské nedostatky. Vzhledem k tomu nemohla být ve stavu vylíčeném soudem, který by mohl ovlivňovat její výpověď. Soud proto právem považoval prvotní sdělení svědkyně ..... v přípravném řízení za objektivní podklad skutkových zjištění a vzhledem k jeho souladu s usvědčující výpovědí obžalovaného Ivana Zerzáně též za důkaz o její věrohodnosti.

Věrohodnost Zerzánovy usvědčující výpovědi podpořili též svědci Ludvík Janovský, Tomáš Mílotka a Zdeněk Žabka, Prokázali, že trhavinu opatřil právě obžalovaný Ladislav Winkelbauer.

Obžalovaného Ladislava Winkelbauera identifikoval jako objednatele i odběratele semtexu především svědek Zdeněk Žabka. Vyšlo najevo, že byl nejen svědkem zájmu o semtex, který Ladislav Winkelbauer projevil ve smíchovském "Bárku", ale také svědkem dodání semtexu svědkem Tomášem Mílotou do zmíněné restaurace, následnému převzetí trhaviny a zaplacení větší finanční částky obžalovaným Ladislavem Winkelbauerem na její kupní cenu. Svědectví Zdeňka Žabky pak odpovídá výpovědi svědka Tomáše Míloty, který v Praze 8 trhavinu opatřil, zaplatil za ni včetně příslušenství částku 17.000,- Kč a následně pak předal v "Bárku" muži, kterého mu ve fotoalbu použitému k rekoznici připomínal nejvíce obžalovaný Ladislav Winkelbauer, od něhož též převzal peníze odpovídající požadované ceně semtexu. Námítky, že se mohlo jednat o jiný materiál, který byl semtexu jen podobný, nepostrádají ve světle Mílotou a Winkelbauerem zaplacené kupní ceny úroveň pouhých domněnek, stejně jako námitka ovlivnění svědků Zdeňka

Žabky a Tomáše Míloty slibem beztrestnosti. Její realitu vylučuje skutečnost, že vyšetřovatel Krajského úřadu vyšetřování Středočeského kraje oznámil poznatky o obchodu se semtexem ve smíchovském "Bárku" místně a věcně příslušnému Obvodnímu úřadu vyšetřování PČR v Praze 8, jak je patrné z č.1.1003 spisu.

Další relevantní skutková zjištění vyplývají z ústavního znaleckého posudku Kriminalistického ústavu v Praze.

Tento posudek před soudem potvrdili jako znalci jeho zpracovatelé a autoři, za odvětví chemie Ing. Josef Fokorný a Ing. Milan Pražák. Prokázali, že k explozi bylo použito trhaviny s vysokým obsahem pentritu, čemuž odpovídá právě semtex.

Znalec z oboru elektrotechniky Ing. Pavel Zikmund potvrdil možné odpálení nálože pomocí vysílačky s povelovým zařízením anebo modelářskou radiovou povelovou soupravou, čemuž do jisté míry nasvědčoval i komutátorový motorek nalezený ve vraku vybuchlého vozidla. Uvedenému zjištění nebrání ani nedostatek stop po iniciačním systému ve vybuchlém vozidle, neboť mohly být změněny nebo zničeny v průběhu hasebního zásahu, případně při následném transportu vraku anebo uvolňování zuhelnatělých těl obětí. Vzhledem k době (02,00 hod.) a malé frekvenci v okolí místa činu soud pak vyloučil možnou iniciaci výbuchu náhodným povelom jiné stanice, a to tím spíše, byla-li rovněž samotným znalcem uvažována s přihlédnutím k neznámé odolnosti použité modelářské radiové soupravy vůči vnějšmu rušení jen teoreticky.

Samovolnou iniciací výbuchu semtexu pak vylučují především závěry odborné expertizy z oboru kriminalistické techniky, odvětví pyrotechnika. Znalec Miroslav Horčíčka rovněž u hlavního líčení zdůraznil, že nálož obsahovala trhavinu typu semtex, kterou je možno odpálit pouze za pomoci rozbušky,

avšak mechanicky nebo tepelným vlivem k explozi dojit nemůže. Přitom znalec označil nálož umístěnou u zadní nápravy za kumulativní s ohledem na nález částic mědi na kapotě a víku motoru a směřování účinku exploze. Protože hlavní účinek nálože byl směřován do prostoru pro cestující, kteří v důsledku toho neměli šanci výbuch přežít a navíc působení kumulativní nálože přes palivovou nádrž vozidla v podstatě vedlo k totálnímu zničení případných stop v důsledku masivního požáru, nemohlo se jednat o demonstrativní výbuch, jak namítal obžalovaný Ladislav Winkelbauer, při kterém by nikdo nebyl ohrožen na životě nebo zraněn. Použití kumulativní nálože směřované do prostoru pro cestující proto staví teorii demonstrativního výbuchu do neudržitelného světla.

Oba naposledy vzpomenuté poznatky - použití kumulativní nálože a nemožná iniciace výbuchu povelem jiné stanice - vylučují možnost, že by k explozi došlo nahodile. K okolnostem vylučujícím nahodilou iniciaci výbuchu je pak třeba dodat, že podle provedených důkazů, zejména výpovědi obžalovaného Ivana Zrzáně, měl před výbuchem obžalovaný Winkelbauer vozidlo, které obvykle používali poškození, k dispozici a podle obžalovaného Ivana Zrzáně s ním také manipuloval, instaloval tzv. anténní zesilovače a střešní anténu a zkoušel dosah svých vysílaček.

Znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, bylo pak zjištěno, že bezprostřední příčinou smrti poškozených Jolany Keyřové a Petra Bureše bylo s největší pravděpodobností uhoření.

Popsanými výsledky dokazování byla tedy zjištěna motivace jednání obžalovaného Ladislava Winkelbauera, bylo prokázáno, že obstaral trhavinu a umístil ji do vozidla poškozených, byla objasněna situace před vlastním výbuchem, jeho možné technické provedení a následně i jednání obžalovaného Ladislava Winkelbauera po činu; jednání obžalovaného v průběhu kritické noci přitom věrohodným způsobem popsal nejen obžalovaný Ivan

žerzán, ale také lze v tomto směru poukázat i na výpověď svědkyně Nadi Eretové.

Na závěr dokazování o trestném činu vraždy pak sluší uvést, že vzpomenuté důkazy také dostatečně zpochybňují alternativní obhajobu obžalovaného Ladislava Winkelbauera, pokud tento obžalovaný v závěru hlavního líčení (12. prosince 1996), zejména však v závěrečné řeči naznačoval, že výbuch auta s poškozenými Jolanou Kayřovou a Petrem Burašem inicioval Petr Basler-Plíva s pomocí jeho ukrajinských společníků. Soud shledal alternativní verzi obhajoby obžalovaného nevěrohodnou především proto, že odporuje ostatním výsledkům dokazování, zejména však skutkovému průběhu vyličenému výpovědmi obžalovaného Ivana Žerzáně a svědkyně Nadi Eretové. Po věcné stránce jí zpochybňuje skutečnost, že nepřekračuje úroveň domněnek obžalovaného, jak Ladislav Winkelbauer ostatně sám uvedl na straně 295 protokolu o hlavním líčení. V tomtož smyslu se uplatní skutečnost, že obžalovaný vystoupil s alternativní obhajobou teprve v závěru hlavního líčení, a tedy v době, kdy nepříslibný pro něho vývoj dokazování již byl patrný, bylo třeba odůvodnit návrh na doplnění dokazování a vrácení věci k došetření státnímu zástupci podle § 221 odst. 1 tr.ř. Její účelovou povahu ostatně dokreslují požadavky na doplnění dokazování, které soud shledal nadbytečnými, nekonkrétními a bez dostatečné souvislosti s otázkami, které je třeba po skutkové stránce objasnit. Z uvedených důvodů soud právem považoval alternativní obhajobu obžalovaného Ladislava Winkelbauera za nedůvodnou.

Za této situace tvoří výsledky dokazování uzavřený kruh přímých i nepřímých důkazů, které prokazují vinu obžalovaného Ladislava Winkelbauera nejen z trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. a), f) tr. zák., ale souběžně také z trestného činu poškození cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák. vzhledem k tomu, že výbuchem způsobil na osobním autě půjčovny automobilů Mú-Car škodu ve výši 90.600,- Kč.

Pokud jde o obžalovaného Ivana Žerzáně, jeho odpovědnost je podmíněna skutečností, že trestný čin vraždy, jehož byl svědkem, bezodkladně neoznámil státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu. Okolnost, že byl v blízkosti exploze vozidla poškozených a zaznamenal akustické a vizuální projevy výbuchu, obžalovaný Ivan Žerzáně doznal. Z Winkelbauerova sdělení a výzvy, že poškození jsou mrtví a aby jel dál, v podstatě opakované obžalovaným Ladislavem Winkelbauerem též před Nađou Eretovou, pak musel seznat, že se poškození stali obětmi předsevzaté a připravované exploze jejich vozidla. Trestní odpovědnost obžalovaného Ivana Žerzáně přitom nemohou ovlivnit ani okolnosti předpokládané ustanovením odst. 2 § 168 tr. zák., neboť z provedených důkazů nevyplývají. Trestní stíhání totiž obžalovanému Ivanu Žerzáněovi hrozilo - a bylo též uskutečněno - právě proto, že obžalovaný Ivan Žerzáně Winkelbauerovu činnost ve smyslu § 168 odst. 1 tr. zák. neoznámil a nikoliv proto, že by o ní zmíněné oznámení učinil. Obdobně ani styky, které obžalovaný Ivan Žerzáně s Winkelbauerem udržoval po výbuchu auta, ač již byl jejich iniciátorem kdokoliv, nenasvědčují tomu, že by obžalovanému Ivanu Žerzáněovi aktuálně hrozilo nebezpečí smrti, ublížení na zdraví nebo jiná závažná újma. Soud proto právem shledal u obžalovaného Ivana Žerzáně naplněné znaky neoznámení trestného činu podle § 168 odst. 1 tr. zák. a uznal tímto trestným činem obžalovaného Ivana Žerzáně vinným.

Výsledky dokaování potvrdily rovněž skutkové předpoklady obžaloby týkající se tzv. polské cesty.

Obžalovaný Ladislav Winkelbauer odůvodnil své jednání neobjektivním postupem policie a státního zastupitelství v Karlových Varech. Svědek Petr Basler-Plíva ho s úspěchem křivě a nepravdivě obviňoval a podával proti němu nedůvodná trestní oznámení, a naopak jeho skutky, kterými obžalovaného Winkelbaueré napadal a poškozoval, nebyly s ohledem na kontakty svědka Petra Baslera-Plívy s policií a státním zastupitelstvím v Karlových Varech řádně objasněvány. Aby

vyloučil takové nežádoucí vlivy, rozhodl se za pomoci dalších osob vylákat svědka Baslera-Plívu mimo dosah pravomoci zmíněných orgánů, dohodnout se s ním na jakémsi "příměří" a v neposlední řadě také podepsat dokumenty o řešení jejich majetkových vztahů a vleklých majetkových sporů, m. j. též Baslerovu rezignaci na jeho neoprávněné finanční nároky.

K tvrzení obžalovaného Ladislava Winkelbauera třeba uvést, že důvody, pro které měl být svědek Petr Basler-Plíva vyláčen na území Polské republiky, nemají oporu v provedených důkazech. Z připojených spisových materiálů (erov. č.1.1131 a násl. spisu) vyplývá, že proti Petru Baslerovi-Plívovi bylo vedeno trestní stíhání pro napadení penzionu "Horalka" v Abertamech a pokud bylo zastaveno, stalo se tak proto, že v úvahu přicházející trest byl zcela bez významu vedle trestu, který mohl být Petru Baslerovi-Plívovi uložen za další trestnou činnost. Také ve věci vedené u Okresního soudu v Karlových Varech pod sp. zn. 4 T 34/94 nebylo v zastaveném trestním stíhání obžalovaného Ladislava Winkelbauera pokračováno po zásahu Petra Baslera-Plívy, jak to obžalovaný Ladislav Winkelbauer tvrdí, ale v důsledku toho, že z podnětu stížnosti pro porušení zákona, podané tehdejší generální prokuraturou, bylo usnesení o zastavení trestního stíhání obžalovaného Ladislava Winkelbauera zrušeno a je v něm v současné době pokračováno na podkladě původní obžaloby.

Námítka podjatého postupu karlovarských orgánů tedy potvrzena nebyla a ve světle uvedených poznatků ji soud právem považuje za účelovou, mající představit Winkelbauerovy aktivity ve společensky přijatelnějším světle, nejlépe jako jeho vlastní obranu, a tím zlepšit pozici obžalovaného Ladislava Winkelbauera v trestním řízení.

Výsledky dokazování také potvrzují, že obžalovaný Winkelbauer se svými společníky - poškozenými Jolanou Keyřovou a Petrem Burešem - počítali s použitím násilí. Nasvědčuje tomu pečlivá příprava celé akce, úprava zapůjčeného automobilu, v

neposlední řadě též jednání poškozeného Petra Bureše a obžalovaného Ladislava Winkelbauera na parkovišti v Polsku. Stejný význam má Winkelbauerova výpověď o tom, že použití násilí pro případ odporu Petra Baslera-Plívy a Tomáše Moroze sám předpokládal.

Pokud jde o úpravy vozidla Seat Toledo, kterým poškozený Petr Bureš se svědky Petrem Baslerem-Plívou a Tomášem Morozem přijeli do Polska, záležely v možnosti vyřadit z provozu vnitřní zamykání dveří, dále centrální zapalování a konečně i odpanutí státních poznávacích značek.

Vlastní použití násilí pak prokazuje svědek Tomáš Moroz. Potvrdil, že proti němu a svědku Petru Baslerovi-Plívovi po příjezdu na označené parkoviště v Polsku použil poškozený Petr Bureš paralytický plyn, který jemu i Baslerovi-Plívovi nastříkal do očí a mimoto do kabiny auta. Rovněž prokázal, že ho posléze ze zadního sedadla Petr Bureš škrtil a obžalovaný Winkelbauer se ho současně pokoušel vytáhnout za nohy z auta.
Pouze shoda náhod přispěla k tomu, že se Petru Baslerovi-Plívovi podařilo vozidlo nastartovat a z místa činu odjet.

*neprokázal
o Winkel-
bauerovi
vůbec nebo
vůči!
LEŽ!*

Svěddecká výpověď Tomáše Moroze přitom plně odpovídá výpovědi svědka Petra Baslera-Plívy, která byla pro jeho nedosažitelnost podle § 211 odst. 2 písm. a) tr.ř. soudem k důkazu přečtena.

Popsané poznatky se v podstatě shodují s výpovědí svědkyně Jaroslavy Šemelíkové, která uvedla, že na parkovišti v Polsku poškozený Bureš po krátkém odstupu od příjezdu vyskočil z automobilu zn. Seat Toledo se zarudlými očima, s obžalovaným Ladislavem Winkelbauerem se snažil rozjíždějící se vozidlo zastavit a když se jim to nepovedlo, dal obžalovaný Ladislav Winkelbauer poškozenému Petru Burešovi pistoli, další si ponechal a počali automobil Seat Toledo pronásledovat s tím, že Petra Baslera-Plívu musí najít. Pro úplnost sluší uvést, že

výpověď svědkyně Jaroslavy Šemalíkové nebyla zpochybněna žádným protikladným důkazem s výjimkou výpovědi obžalovaného Ladislava Winkelbauera, který popřel předání pistole Burešovi.

Plánovitost a přípravu celé akce potvrdila i svědkyně Jitka Včeláková, která s Petrem Baslerem-Plívou cestu do Polska za účelem nákupu zlata sjednala. Vylíčila prvotní kontakt se svědkem Petrem Baslerem-Plívou, jeho seznámení s poškozeným Petrem Burešem, první cestu na území Polské republiky, při které bylo vycipováno místo k provedení akce i následnému setkání, k němuž se však svědek Basler-Plíva nedostavil. Další nabídku poškozeného Petra Bureše ke spolupráci již svědkyně odmítla, protože se jí celá záležitost jevila podezřelou.

Pokud jde o výpověď posledního přímého účastníka "polské cesty" - svědkyně Eretové - její vystoupení před soudem bylo neseno zřejmou snahou zlehčit Winkelbauerovu pozici v soudním řízení. Na okolnosti, které mohly mít pro obžalovaného Ladislava Winkelbauera nepříznivé účinky, si svědkyně buď nepamatovala anebo se snažila svou výpověď o nich ve srovnání s přípravným řízením upravit v jeho prospěch.

Jako důkazy podporující skutková zjištění soudu o průběhu tzv. polské cesty soud také hodnotil výpovědi svědků Radka Řezáče a Martina Urbana i navazující znalecký posudek Kriminalistického ústavu PČR v Praze. Všechny vzpomenuté důkazy prokázaly existenci a funkčnost úprav provedených ve vozidle Seat Toledo, v němž uskutečnili cestu do Polska svědci Petr Basler-Plíva a Tomáš Mrocz a poškozený Petr Bureš.

Uvedená skutková zjištění odůvodňují spatřovat po právní stránce v jednání obžalovaného Ladislava Winkelbauera pokus trestného činu vydírání ve smyslu § 235 odst. 1 tr. zák. Jeho jednání - stejně jako jednání jeho společníků Petra Bureše a Jolany Keykové - bylo s odvoláním na popsané výsledky dokazování nepochybně zaměřeno k tomu, aby svědek Petr

Basler-Plíva přijal podmínky vzájemného vyrovnání stanovené obžalovaným Ladislavem Winkelbauerem a pro případ nesouhlasu s nimi byl k jejich akceptaci donucen násilím. Uskutečnění a dokončení tohoto plánu zmařila řada nepředvídaných okolností. Patří k nim zejména skutečnost, že se svědkům Baslerovi-Plívovi a Tomáši Morozovi přes úpravy provedené na vozidle Seat Toledo a násilí podniknuté k jejich zadržetí na místě činu podařilo z parkoviště odjet, aniž by Winkelbauerovy požadavky, které měly být vynucovány, byly vůbec předneseny. Čin proto nebyl dokonán a zůstalo u jeho pokusu tím spíše, že jednání obžalovaného Ladislava Winkelbauera bylo v míře předpokládané ustanovením § 8 odst. 1 tr. zák. společensky nebezpečné a bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu. Ve shodě s obžalobou pak soud skutek obžalovaného Ladislava Winkelbauera kvalifikoval též podle odst. 2 písm. a) ust. § 235 tr. zák., neboť ho obžalovaný Ladislav Winkelbauer spáchal s Jolanou Keyřovou a Petrem Burešem jako člen organizované skupiny. Rozdělení úloh mezi zúčastněné spolupachatele a plánovitý charakter jejich koordinované činnosti - zamaskovaná Jolana Keyřová přivezla na místo činu Jaroslava Šemelíkovou, Jolana Keyřová se podílela na vypracování celého plánu, Petr Bureš vylákal a přivezl Petra Baslera-Plívu na místo činu a použil proti němu také přímé násilí stejně jako obžalovaný Ladislav Winkelbauer, který celou akci naplánoval a řídil - zvyšovaly i v daném případě pravděpodobnost úspěšného provedení činu a naplnily tím materiální podmínku této okolnosti jako okolnosti podmínující použití vyšší trestní sazby ve smyslu § 88 tr. zák.

Soud se však neztotožnil se stanoviskem obžaloby, že obžalovaný Ladislav Winkelbauer spáchal trestný čin vydírání nejméně se dvěma osobami ve smyslu odst. 2 písm. b) § 235 tr. zák., neboť tato okolnost je formálně i materiálně již vystižena a zahrnuta kvalifikací trestného činu vydírání podle odst. 2 písm. a) ust. § 235 odst. 1 tr. zák., totiž že obžalovaný Ladislav Winkelbauer trestný čin vydírání spáchal jako člen organizované skupiny. Uznat obžalovaného vinným ve

smyslu žalobního návrhu by znamenalo porušení zákazu dvojitého přičítání téže okolnosti, jak ho má na mysli ust. § 231 odst. 3 tr. zák.

Skutky záležející v pozměňování občanského a řídičského průkazu na jméno Zdeněk Kemer a v jejich použití při kontrole autohlídkou PČR dne 11. října 1994 v Praze 7, stejně jako neoprávněné držení střelbyschopné pistole zn. ČZ vzor 85 Luger ráže 9 mm, výr. č. B 9286, a celkem 14 kusy nábojů, zajištěných při této příležitosti, obžalovaný Ladislav Winkelbauer doznal. Jeho doznání odpovídá také dalším provedeným důkazům, m. j. výsledkům kriminalistických expertiz z oboru balistiky a fotografie, svědectvím Jiřího Horáčka, Pavla Tománka a Zdeňka Kembra, jakož i úřednímu záznamu motohlídky PČR, z něhož vyplývají okolnosti zajištění obžalovaného Ladislava Winkelbauera dne 11. října 1995 v Praze 7, při němž se obžalovaný Ladislav Winkelbauer prokázal padělanými osobními doklady. Z právního hlediska pak sluší dodat, že zjištěné okolnosti naplňují znaky trestného činu padělaní a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. a nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zák.

Znaleckými posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie, měl pak soud prokázáno, že obžalovaní Ladislav Winkelbauer a Ivan Zerzán popsané skutky spáchali jako plně přičetní a tím i trestně odpovědní pachatelé.

U obžalovaného Ladislava Winkelbauera znalci zjistili, že jde o psychopatickou osobnost s rysy nestálosti, asociálnosti a vysokou emoční reaktivitou. Duševní choroba, která by mohla mít vliv na jeho jednání, však u něho zjištěna nebyla. V době spáchání stíhaných trestných činů byly ovládací a rozpoznávací schopnosti jeho psychiky plně zachovány.

Rovněž obžalovaný Ivan Zerzán podle závěrů znaleckých posudků netrpí a netrpěl žádnou duševní chorobou. Jeho

osobnost charakterizují některé psychopatické rysy, které jsou spatřovány především v jeho nevyrovnanosti s tendencí k impulzivnímu jednání. Obě složky jeho psychiky byly v době činu plně zachovány.

Oba obžalovaní proto nesou za spáchání trestných činů plnou trestní odpovědnost a proto je soud právem uznal v plném rozsahu vinnými.

Při ukládání trestu soud hodnotil stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaných, jejich osobní poměry a možnost nápravy podle hledisek uvedených v ust. § 3 odst. 4, § 31 odst. 1 tr. zák. a přitom přihlížel i k požadavkům účelu trestu podle § 23 odst. 1 tr. zák.

Stupeň společenské nebezpečnosti obžalovanými spáchaných trestných činů určuje především význam chráněných zájmů, které byly jejich jednáním dotčeny. Ochrana života a zdraví občanů stojí v popředí lidských práv a stává se tak ukazatelem společenské nebezpečnosti útoku proti jejich nedotknutelnosti.

Stupeň společenské nebezpečnosti trestné činnosti obžalovaného Ladislava Winkelbauera určuje především skutečnost, že se obžalovaný dopustil trestného činu vraždy, který se sám o sobě pro svůj nenapravitelný následek, obvykle nízkou pohnutku a surový způsob spáchání činu ocitá v popředí protispolečensky nejzávažnějších trestných činů. V daném případě komponuje jeho protispolečenskou závažnost okolnost, že obžalovaný Ladislav Winkelbauer se dopustil takového činu na dvou osobách, které usmrtil ze zvlášť zavrženíhodné pohnutky zakrýt jiný trestný čin, konkrétně trestný čin spáchaný při tzv. polské cestě. Vzpomenutý následek a pohnutka odůvodňuje kvalifikovat jednání obžalovaného Ladislava Winkelbauera jako trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. a), f) tr. zák. Za takový trestný čin zákon dovoluje uložit výjimečný trest odnětí svobody v trvání od patnácti do dvacetipěti let, pokud jsou splněny podmínky uvedené v § 29

odšt. 2 tr. zák., a to je-li stupeň společenské nebezpečnosti činu velmi vysoký a možnost nápravy pachatele je obzvláště ztížena. V případě obžalovaného Ladislava Winkelbauera soud shledal obě uvedené podmínky naplněny.

Pokud jde o velmi vysoký stupeň společenské nebezpečnosti trestného činu, vyplývá ze subjektivních a objektivních okolností, za nichž byl spáchán, především ze způsobu jeho provedení. Soud ho shledal velmi vysokým především proto, že k usmrcení poškozených došlo vyvoláním exploze nastrožené výbušniny. Takový způsob provedení činu totiž vyžadoval vysoký stupeň plánovitosti, příprav a programovanosti, jedním slovem vysokou organizaci činu, zvláště měl-li vzhledem k použití kumulativní nálože a směřování energie výbuchu přes palivovou nádrž do prostoru cestujících vyloučit šanci poškozených na přežití exploze a následného požáru auta. V rámci vysoké organizace činu se uplatní rovněž použité dezinformační prvky jednání obžalovaného, mající - samozřejmě z ochranných tendencí vlastní osoby Ladislava Winkelbauera - zakrýt použitý způsob odpálení nálože. Obdobný význam má rovněž zákeřnost jednání obžalovaného, který těžil z důvěry obětí k jeho vlastní osobě a v neposlední řadě též lativě předstíral domnělého odjezdu poškozených Jolany Keyřové a Petra Bureše na Slovensko. Soud proto právem shledal, že stupeň společenské nebezpečnosti trestného činu vraždy je velmi vysoký.

Pokud jde o možnost nápravy obžalovaného Ladislava Winkelbauera, soud ji shledal obzvláště ztíženu. Takový závěr odůvodňují poznatky znalců psychiatrů a psychologa o osobnosti obžalovaného a jejích poruchách, o vývoji těchto poruch a relativně rozvinuté kriminální kariéře obžalovaného, v neposlední řadě též jeho postoje k vlastní trestné činnosti a jeho motivace ke změně chování v pozitivním směru. Znalci v původním posudku dospěli na základě asociální poruchy osobnosti obžalovaného Ladislava Winkelbauera a jeho relativně rozvinuté kriminální kariéře k závěru o spíše nepříznivé prognóze jeho resocializace, v doplnění znaleckého posudku u

hlavního líčení dne 30. prosince 1996 však s přihlédnutím k nepřítomnosti pocitu viny z vlastní trestné činnosti, nedostatku soucitu s osudem obětí, absenci motivace ke změně chování (v pozitivním směru) a výskytu závažnějších poruch chování v průběhu výkonu vazby (útoky z vazby v srpnu 1995 a na podzim roku 1996) změnili původní odpověď na otázku prognózy resocializace obžalovaného Ladislava Winkelbauera tak, že ji shledali výrazně nepříznivou, nikoli však vyloučenou.

—nezměnit! viz. PHL str. 4. - LEŽ!

Zmíněné argumenty znalců i podle názoru soudu odpovídají pojmovým znakům obzvláště ztížené resocializace obžalovaného Ladislava Winkelbauera ve smyslu § 29 odst. 2 tr. zák. a jsou s nimi zcela identické. Nevyrovnaná osobnost obžalovaného s rysy egocentričnosti a výrazně zvýšenou emocionální reaktivitou, sklony k městnání afektů a na tomto základě k následným zkratkovým reakcím, a to i vzhledem k jeho nestálé profesní kariéře, poruchovým matřimoniálním vztahům a relativně rozvinuté kriminální kariéře nacházejí svůj koncentrovaný výraz v asociálních projevech obžalovaného, v jednáních, která nejsou konformní s normami způsobu života společnosti a odmítají se jim přizpůsobit. K tomu se připojuje nepřítomnost pocitu viny, případně lítosti nad následky trestné činnosti a chybějící motivace ke změně chování v pozitivním směru, n. j. též v oblasti spolupráce s orgány činnými v trestním řízení. Tentýž význam má ostatně okolnost, že obžalovaný Ladislav Winkelbauer v srpnu 1995 uprchl z vazby a na podzim 1996 se opakovaně o útěk z vazby pokusil, neboť takové jednání, jeho recidiva, případně na útěk navazující trestná činnost stupňují závažnost jeho kriminální kariéry, výmluvně přitom poukazují na neochotu obžalovaného dobrovolně respektovat normy společenského života a tím i na jeho zvláště obtížnou převychovatelnost.

Shledává se možnost nápravy obžalovaného Ladislava Winkelbauera obzvláště ztíženou a stupeň společenské

nebezpečnosti činu velmi vysoký, soud právem zjistil, že u obžalovaného Ladislava Winkelbauera jsou splněny zákonné podmínky pro uložení výjimečného trestu odnětí svobody uvedené v ust. § 29 odst. 2 tr. zák.

Naopak prognózu resocializace obžalovaného Ivana Zerzáně soud shledal s odvoláním na relevantní okolnosti vyjádřené též psychiatrickým a psychologickým znaleckým posudkem příznivou.

Z uvedených důvodů a u obžalovaného Ladislava Winkelbauera též s přihlédnutím k naplněným podmínkám ustanovení § 29 odst. 2 tr. zák. měl soud zato, že přiměřeným trestem pro tohoto obžalovaného je výjimečný trest odnětí svobody ve výměře dvacetitří roků, neboť odpovídá všem zákonným hlediskům pro výměru trestu a okolnostem, které je naplňují. Proto soud takový trest obžalovanému Ladislavu Winkelbauerovi podle § 219 odst. 2 tr. zák. za použití § 29 odst. 2 a § 35 odst. 1 tr. zák. jako úhrnný výjimečný trest odnětí svobody uložil.

Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. soud obžalovaného Ladislava Winkelbauera pro výkon trestu odnětí svobody zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou, neboť jeho převýchova a náprava má být zabezpečena pouze v tomto typu věznice.

Podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. soud pak obžalovanému Ladislavu Winkelbauerovi uložil též trest propadnutí věci, a to pistole zn. ČZ vzor 85 Luger, výr. č. B 9286, se 14 kusy nábojů do této zbraně, neboť pro takový postup jsou dány všechny zákonné podmínky. Vlastníkem propadlé věci se stává stát.

Vina obžalovaného Ivana Zerzáně se vyčerpává odpovědností za trestný čin neoznámení trestného činu podle § 168 odst. 1 tr. zák. I u tohoto obžalovaného s přihlédnutím k jeho osobě, dosavadnímu životu a společenské nebezpečnosti jeho jednání je namístež uložit nepodmíněný trest odnětí svobody, který soud

shleďal pŕiměřený v trvání deseti mĕsíců. Obžalovaný Ivan Zerzán tento trest vykoná podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. ve věznicí s dozorem.

Pokud jde o obžalovaného Ivana Voráčka, soud tohoto obžalovaného podle § 226 písm. c) tr.ř. zprostil obžaloby z účastenství na trestném činu vydírání podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k § 235 odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zák. Vina obžalovaného nebyla prokázána. Ivan Voráček doznal, že na požádání spoluobžalovaného Ladislava Winkelbauera prováděl v osobním autě Seat Toledo úpravu záležející v montáži tří elektromotorků centrálního zamykání dveří auta, popřel však jakékoliv úpravy jdoucí nad tento rozsah, zejména pak úpravy umožňující přerušení systému centrálního zamykání a odpadnutí státní poznávací značky. Jeho obhajoba nebyla vyvrácena. Naopak ji potvrzuje obžalovaný Ladislav Winkelbauer, který uvedl, že po úpravách uskutečněných Ivanem Voráčkem a záležejících v montáži elektromotorků do dveří auta prováděl další úpravy na tomtož vozidle on sám se zemřelým Petrem Burešem. Soud přitom neměl k dispozici důkazy, které by byly způsobilé obhajobu obžalovaného Ivana Voráčka vyvrátit anebo výpověď spoluobžalovaného Ladislava Winkelbauera zpochybnit, neboť takové důkazy nebyly ve stadiu vyšetřování opatřeny. Z výsledků dokazování za této situace plyne, že úpravy na vozidle provedené obžalovaným Ladislavem Winkelbauerem a poškozeným Petrem Burešem jsou přiřítány k tíži obžalovanému Ivanu Voráčkoví, ačkoliv nebylo prokázáno, že se na nich objektivně vůbec podílel.

Obdobně nebylo prokázáno u obžalovaného Ivana Voráčka ani potřebné zavinění. Obžalovaný Ivan Voráček popřel, že by ho spoluobžalovaný Ladislav Winkelbauer obeznámil s cílem a smyslem úpravy zámků dveří, zejména že má znemožnit otevírání dveří auta zevnitř a zabránit tak útĕku ve vozidle přepravovaných osob, konkrétně svědka Petra Baslera-Plívy a Tomáše Moroze z místa jejich napadení na území Polské republiky. Obžalovaný Ladislav Winkelbauer i v tomto směru

Voráčkovu obhajobu podpořil, a protikladné skutkové okolnosti nebyly důkazně doloženy. Soud je na rozdíl od obžaloby toho názoru, že obžalovaný Ivan Voráček nemohl smysl a cíl Winkelbauerem požadovaných prací - totiž že mají sloužit k zadržení ve vozidle přepravovaných osob a tím ke spáchání trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zák. - z objednaných a uskutečněných úprav ani dovodit. Za této důkazní situace neměl soud dostatek podkladů pro závěr, že obžalovaný Ivan Voráček o skutečném smyslu objednaných úprav věděl, a protože za takové situace důkaz o zavinění obžalovaného Ivana Voráčka chybí, soud právem v souladu se zásadou "v pochybnostech ve prospěch" obžalovaného Ivana Voráčka obžaloby podle § 226 písm. c) tr.ř. obžaloby zprostil.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve lhůtě o s m i dnů od jeho doručení písemně prostřednictvím podepsaného soudce k Vrchnímu soudu v Praze.

V Praze dne 30. prosince 1996

Za správnost:
Kubelková

Předseda senátu:
JUDr. Edmar Krhut v. r.